

Laatste kans

Er zaten rondom de vuurkuil letterlijk drie verschillende stelletjes te kussen, alsof ze een zoenorgie hadden georganiseerd, en aan de ene kant dacht ik: getver, maar tegelijkertijd dacht ik: wauw, zat ik daar maar.

Misschien had ik zoiets eigenlijk wel moeten verwachten op de afterparty van onze prom. Ik ging niet zo vaak naar feestjes. Ik wist niet dat dit echt was hoe het er daar aan toging.

Ik trok me terug van het vuur en keerde me weer om naar Hattie Jorgensens enorme landhuis. Terwijl ik met één hand mijn galajurk van de grond hield om niet te struikelen, appte ik Pip.

Georgia Warr

ik ben er niet in geslaagd de marshmallows te bemachtigen van bij de vuurkuil want het zat er vol zoenende mensen

Felipa Quintana

Hoe kun je me zo verraden en teleurstellen Georgia

Georgia Warr

hou je nog van me of betekent dit het einde

Toen ik de keuken binnen stapte, vond ik Pip daar tegen een hoekkastje geleund met een plastic bekertje vol wijn in haar ene hand en haar telefoon in haar andere. Haar stropdas zat half in de borstzak van haar overhemd gefrummeld, haar blazer van bordeauxrood fluweel hing open, en haar korte bos krullen hing los en door de war om haar hoofd, ongetwijfeld van al het dansen op de prom.

‘Alles oké?’ vroeg ik.

‘Zou kunnen dat ik lichtelijk dronken ben,’ zei ze. Haar bril met schild-

padmontuur gleeed een stukje omlaag over haar neus. ‘En ja, ik hou nog superveel van je.’

‘Meer dan van marshmallows?’

‘Hoe kun je me vragen om zo’n onmogelijke keuze te maken?’

Ik sloeg mijn arm om haar schouders, en we leunden samen tegen de keukenkastjes. Het was bijna middernacht, het gebons van muziek weergalmde uit Hatties woonkamer en het stemgeluid van onze kletsende, lachende, schreeuwende en krijsende klasgenoten klonk uit elk hoekje van de woning.

‘Er zaten bij het vuur drie verschillende stelletjes te vrijen,’ zei ik. ‘Echt synchroon.’

‘Kinky,’ zei Pip.

‘Ik was best een beetje jaloers dat ik daar niet zat.’

Ze wierp me een blik toe. ‘Getver.’

‘Ik wil gewoon iemand kussen,’ zei ik, wat raar was, want ik was niet eens dronken. Ik had beloofd Pip en Jason straks een lift naar huis te geven.

‘Ik wil je wel zoenen als je wilt.’

‘Dat is niet wat ik in gedachten had.’

‘Nou, Jason is nu een paar maanden weer single. Die zegt vast ook geen nee.’

‘Hou je kop. Ik meen het.’

Ik meende het echt. Ik wilde echt zo graag iemand kussen. Ik wilde kunnen meegenieten van de magie van de prom.

‘Tommy, dan,’ zei Pip, en ze trok een wenkbrauw op en grijnsde kwaad-aardig. ‘Misschien is het tijd dat je aan hem opbiecht wat je voor hem voelt.’

Ik was in mijn hele leven maar op één iemand verliefd geweest. Hij heette Tommy. Hij was dé knappe jongen in ons schooljaar – de jongen die echt model had kunnen worden als hij dat had gewild. Hij was lang en mager en conventioneel aantrekkelijk, een beetje een Timothée Chalamet-type, al begreep ik niet waarom iedereen zo hoteldebotel was van Timothée Chalamet. Mijn theorie was dat de meeste mensen hun ‘celebritycrushes’ maar veinsden om erbij te horen.

Tommy was al mijn crush sinds een meisje me in de eerste klas had gevraagd: ‘Wie vind jij dat de lekkerste jongen op Truham is?’ Ze had me een foto op haar telefoon voorgehouden van een groep van de populairste jongens van de jongensschool aan de andere kant van de straat, en daar, midden voor, had Tommy gestaan. Hij was duidelijk de aantrekkelijkste – ik bedoel maar, hij had een kapsel als een lid van een boyband en redelijk

stijlvolle kleren aan – dus had ik hem aangewezen en gezegd: ‘Hij.’ En tja, dat was dat.

Dat was nu bijna zeven jaar geleden, en ik had nog nooit ook maar één woord met hem gewisseld. Dat had ik zelfs nooit echt gewild, ik denk omdat ik daar te verlegen voor was. Hij was meer een abstract concept voor me – hij was knap, ik was verliefd op hem, er zou nooit iets tussen ons gebeuren, en dat vond ik helemaal prima.

Ik snoof en keek Pip aan. ‘Zeker niet Tommy.’

‘Waarom niet? Je vindt hem toch leuk?’

Het idee om daadwerkelijk iets met mijn verliefdheid te doen deed het angstzweet bij me uitbreken.

Ik haalde mijn schouders maar op, en Pip liet het onderwerp rusten.

Pip en ik liepen, nog steeds met een arm om elkaars schouders, samen de keuken uit en door de gang van Hattie Jorgensens chique landhuis. De gang was vol mensen die in hun galajurken en smokings op de vloer ineengezakt zaten, omringd door bekertjes en eten. Op de trap zaten twee mensen te kussen, en ik bleef een ogenblik naar ze staan staren, niet zeker of ik het walgelijk vond of het meest romantische wat ik ooit had gezien. Vast het eerste.

‘Weet je wat ik zou willen?’ zei Pip toen we ons in Hatties serre op een bank lieten neervallen.

‘Wat?’ vroeg ik.

‘Dat iemand me spontaan een serenade bracht om me de liefde te verklaren.’

‘Welk liedje moet ze zingen?’

Daar moest ze even over nadenken.

“‘Your Song’ uit *Moulin Rouge*.’ Ze zuchtte. ‘God, ik ben zo treurig, lesbisch en alleen.’

‘Goede keuze, maar minder haalbaar dan een kus.’

Pip rolde met haar ogen. ‘Als je echt zo graag iemand wilt kussen, ga dan gewoon een praatje maken met Tommy. Je hebt al zeven jaar een oogje op hem. Dit is je laatste kans voordat we allemaal gaan studeren.’

Daar had ze misschien wel een punt.

Als ik iemand ging kussen, zou het Tommy zijn. Maar het idee jaagde me angst aan.

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Misschien moet ik juist een wildvreemde kussen.’

‘Rot toch op.’

‘Ik meen het.’

‘Nee, dat meen je niet. Zo zit je niet in elkaar.’

‘Weet jij veel hoe ik in elkaar zit.’

‘Natuurlijk weet ik dat,’ zei Pip. ‘Ik ken jou beter dan wie dan ook.’

Ze had gelijk. Over hoe goed ze me kende, over het feit dat ik zo niet in elkaar zat, over het feit dat vanavond mijn laatste kans was om met de jongen te praten op wie ik al zeven jaar verliefd was, en over het feit dat dit mijn laatste kans was om iemand te kussen terwijl ik nog scholier was, terwijl ik nog de kans had om de opwinding van tienerdromen en de jeugdige magie te ervaren die iedereen behalve ik al leek te hebben uitprobeerd.

Dit was mijn laatste kans om dat te ervaren.

Dus misschien moest ik gewoon maar eens door de zure appel heen bijten en Tommy kussen.

Liefdesverhalen

Ik was gek op liefdesverhalen. Altijd al geweest. Ik was gek op Disney (en al helemaal op het ondergewaardeerde meesterwerk *De prinses en de kikker*). Ik was gek op fanfictie (zelfs op fanfics over personages die ik verder totaal niet kende, maar verhalen over Draco/Harry en Korra/Asami gingen er bij mij altijd in). Ik fantaseerde er graag over hoe mijn huwelijk eruit ging zien (op het platteland, met herfstbladeren en bessen, lichtslingers en kaarsen, mijn jurk – in vintage stijl met kant – mijn aanstaande in tranen, mijn familie in tranen, ik in tranen omdat ik zo gelukkig ben, zo zielsgelukkig, dat ik de Ware heb gevonden).

Ik was gewoon gek op... de líéfdé.

Ik wist dat het sentimenteel was. Maar ik was geen cynicus. Een dromer, misschien, die ervan hield om te smachten naar de liefde en geloofde in de magie van de liefde. Zoals de hoofdpersoon uit *Moulin Rouge*, die ervandoor gaat naar Parijs om verhalen te schrijven over de waarheid, vrijheid en de liefde, ondanks het feit dat hij er beter aan had gedaan om een baan te zoeken zodat hij het zich kon veroorloven om te eten. Ja. Dat was ik.

Ik had het vast van mijn familie. De Warrs geloven in Eeuwige Liefde – mijn ouders waren nog net zo smoorverliefd als in 1991, toen mijn moeder balletlerares was en mijn vader in een band speelde. Dat is niet eens een grapje. Hun leven was letterlijk het plot van Avril Lavignes ‘Sk8er Boi’, maar dan met een happy end.

Mijn beide sets grootouders waren ook nog bij elkaar. Mijn broer was op zijn tweeëntwintigste met zijn vriendin getrouwd. Geen enkele van mijn naaste verwanten was ooit gescheiden. Zelfs het merendeel van mijn oudere neven en nichten had minstens al een partner en meestal al een compleet gezin.

Ik had nog nooit een relatie gehad.

Ik had zelfs nog nooit iemand gekust.

Jason had Karishma uit mijn geschiedenisles gekust toen ze samen op jeugdskamp waren en had een paar maanden lang een akelig meisje genaamd Aimee gedatet, tot hij doorkreeg dat ze een hufter was. Pip had Millie van onze school gekust op een feestje bij iemand thuis, en later Nicola van onze jeugdtheatergroep tijdens de generale repetitie voor *Dracula*. Bijna iedereen had wel zo'n verhaal, een nietsbetekenende kus met iemand die ze wel leuk vonden, of eigenlijk niet eens, en misschien was het daarbij gebleven, maar dat hoorde allemaal bij het tiener zijn.

De meeste mensen hadden tegen de tijd dat ze achttien waren wel iemand gekust. De meeste mensen waren tegen de tijd dat ze achttien waren wel eens verliefd geweest, al was het maar op een beroemdheid. Minstens de helft van mijn kennissen had al echt seks gehad, al loog een deel van hen daar vast over, of hadden ze het over de keer dat iemand hen heel onbeholpen had afgetrokken of de keer dat ze een borst hadden aangeraakt.

Maar ik zat er niet mee, want ik wist dat mijn tijd zou komen. Dat gebeurde iedereen. *Uiteindelijk vind je de juiste persoon wel* – dat was wat iedereen zei, en ze hadden gelijk. Tienerromances liepen toch alleen in films ooit goed af.

Het enige wat ik hoefde te doen, was mijn geduld bewaren, dan zou mijn grote liefdesverhaal vanzelf beginnen. Ik ging de Ware vinden. We gingen voor elkaar vallen. En we gingen nog lang en gelukkig leven.

Pip, Jason en ik

‘Georgia gaat Tommy kussen,’ zei Pip tegen Jason terwijl we naast hem neerzaken op een bank in Hatties woonkamer.

Jason keek op van het potje scrabble dat hij op zijn telefoon zat te spelen en keek me met een frons aan. ‘Mag ik vragen waarom?’

‘Omdat het zeven jaar later is en ik het hoog tijd vind,’ zei Pip. ‘Niet mee eens?’

Jason Farley-Shaw was onze beste vriend. We waren echt een trio. Pip en ik gingen naar dezelfde meisjesschool en hadden Jason ontmoet bij de jaarlijkse schooltoneelstukken, waarvoor ze altijd een paar jongens van de jongensschool erbij haalden. Een paar jaar later was hij overgestapt naar onze school, die een gemengde bovenbouw had, en lid geworden van onze jeugdtheatergroep.

Wat voor stuk we ook opvoerden, of het nu een musical of een toneelstuk was, Jason had bijna altijd praktisch dezelfde rol gespeeld: een strikte oudere man. Voornamelijk omdat hij lang was en brede schouders had, maar ook omdat zijn uitstraling wel een beetje de vibe van een strenge vader had. Hij had Javert gespeeld in *Les Mis*, Prospero in *De storm* en de boze vader, George Banks, in *Mary Poppins*.

Desondanks waren Pip en ik er snel achter gekomen dat Jason onder zijn wat strenge uiterlijk een heel zachtaardige, chille gozer was die meer van ons gezelschap leek te genieten dan van dat van andere mensen. En aangezien Pip een chaosbrenger was en ik de neiging had me ongerust te maken en me ongemakkelijk te voelen over praktisch alles, gaf Jasons kalmte ons groepje een perfecte balans.

‘Eh,’ zei Jason met een snelle blik naar mij. ‘Nou... het maakt niet echt uit wat ik ervan vind.’

‘Ik weet niet of ik Tommy wel wil kussen,’ zei ik.

Met een tevreden blik op zijn gezicht draaide Jason zich weer terug naar

Pip. 'Je hoort het. Het gaat niet door. Je kunt beter zeker zijn over dit soort dingen.'

'Nee! Kom nou!' protesteerde Pip, en ze keek me recht aan. 'Georgia. Ik weet dat je verlegen bent. Maar het is absoluut normáál om zenuwachtig te zijn als je iemand leuk vindt. Dit is letterlijk je láátste kans om hem te vertellen wat je voor hem voelt, en al is hij niet in je geïnteresseerd, wat kan het schelen, hij gaat toch naar een universiteit aan de andere kant van het land.'

Ik had erop kunnen wijzen dat dat een relatie ook erg moeilijk zou maken als hij wel in me geïnteresseerd was, maar dat deed ik niet.

'Weet je nog hoe zenuwachtig ik was om Alicia te vertellen dat ik haar leuk vond?' ging Pip verder. 'En toen zei zij: "Sorry, ik ben hetero," en goed, ik heb twee maanden lang gehuild, maar moet je me nu zien! Ik ben geweldiger dan ooit!' Ze schopte een voet hoog de lucht in om haar punt te illustreren. 'Dit is een scenario waar geen gevolgen aan vastzitten.'

Terwijl ze dat allemaal zei, tuurde Jason mij aan, alsof hij probeerde uit te vogelen hoe ik erover dacht.

'Ik weet niet,' zei ik. 'Ik... ik weet het gewoon niet. Nou ja, ik vind hem wel leuk.'

Er trok een verdrietige blik over Jasons gezicht, maar die was meteen weer verdwenen.

'Tja,' zei hij met neergeslagen blik, 'het is jouw keuze, doe maar gewoon wat je wilt.'

'Ja, ik denk dat ik hem wel wil kussen,' zei ik.

Ik wierp een blik door de kamer, en ja hoor, daar stond Tommy bij de deur, omringd door een groepje vrienden. Hij stond zo ver bij ons vandaan dat ik de details van zijn gezicht net niet helemaal goed kon onderscheiden – hij was maar het idee van een persoon, een vorm, een generieke aantrekkelijke jongen. Het onderwerp van mijn zeven jaar durende verliefdheid. Als ik hem zo zag, in de verte en wazig, voelde ik me weer net die eersteklasser die naar een jongen op een foto wees van wie ik dacht dat hij best knap was.

En dat gaf de doorslag. Ik kon dit.

Ik kon Tommy kussen.

Ik had me af en toe wel eens afgevraagd of ik uiteindelijk iets met Jason zou krijgen. Ik had me ook wel eens afgevraagd of ik uiteindelijk iets met Pip zou krijgen. Als onze levens een film waren geweest, waren minstens twee van ons als een stelletje geëindigd.

Maar voor zover ik had kunnen bepalen, had ik nooit ook maar iets romantisch voor hen gevoeld.

Pip en ik waren al bijna zeven jaar bevriend. Vanaf de eerste dag van de brugklas, toen we naast elkaar aan tafeltjes waren gezet en waren gedwongen elkaar drie interessante feitjes over onszelf te vertellen. We kwamen erachter dat we allebei acteur wilden worden, en dat was genoeg. Vriendinnen.

Pip was altijd extravert, grappiger en simpelweg interessanter geweest dan ik. Ik was de vriendin die luisterde, die haar een schouder bood om op te leunen toen ze op haar veertiende haar 'ben ik lesbisch?'-crisis had, en vorig jaar haar 'ik weet niet of ik het acteren of de wetenschap in wil'-crisis, en toen een paar maanden geleden haar 'ik wil mijn haar zo graag kort knippen maar ik ben bang'-crisis.

Jason en ik kenden elkaar pas korter, maar hadden sneller een band gevormd dan ik ooit voor mogelijk had gehouden, gezien mijn staat van dienst op het gebied van vrienden maken. Hij was de eerste persoon met wie ik samen gewoon ergens kon zitten zonder te praten, zonder dat ik me opgelaten begon te voelen. Bij hem voelde het nooit alsof ik mijn best moest doen om grappig te zijn en hem te vermaken – ik kon gewoon mezelf zijn, en daar zou hij me nooit voor veroordelen.

Het voelde alsof we al honderden logeerpartijtjes bij elkaar hadden gehad. Ik wist precies waar de gesprongen veren in Pips matras zaten. Ik wist dat Jasons lievelingsglas bij mij thuis er een was met een vervaagde afbeelding van Donald Duck dat ik op mijn twaalfde in Disneyland had gekocht. Wanneer we bij elkaar waren, keken we altijd *Moulin Rouge*, en we kenden de hele film woord voor woord uit ons hoofd.

Pip, Jason en ik hadden nooit iets romantisch voor elkaar gevoeld. Maar wat we wel hadden – een jarenlange vriendschap – was denk ik minstens zo sterk. Misschien wel sterker dan de relatie van heel wat stelletjes die ik kende.

Truth or dare

Om mij fysiek dichterbij Tommy te krijgen, besloot Pip dat we gingen meedoen aan een groepspotje *truth or dare*, waar zowel Jason als ik tegen protesteerde, maar uiteraard won Pip.

‘Truth,’ zei ik toen het mijn beurt was om gefolterd te worden. Hattie, die de leiding over het spel op zich had genomen, grijnsde kwaadaardig en trok een kaart van de stapel truth-kaarten. We zaten met een stuk of twaalf mensen in een kring op het tapijt in de woonkamer. Pip en Jason zaten links en rechts van me. Tommy zat recht tegenover me. Ik deed al het mogelijke om hem niet aan te kijken.

Pip gaf me een chip aan uit de kom om me kracht te geven. Ik nam hem dankbaar aan en propte hem in mijn mond.

‘Wat is de slechtste romantische of seksuele ervaring die je ooit met een jongen hebt gehad?’

Een aantal mensen riep in koor ‘Oooh,’ één jongen floot naar me, en een meisje lachte, één korte ‘Ha!’ die ik nog het pijnlijkst vond van allemaal.

Gelukkig ging ik de meeste mensen op dit feest hierna nooit meer zien. Hooguit op Instagram, maar ik had de Instagram-stories van bijna iedereen gemutet en had al een mentale lijst van iedereen die ik ging ontvolgen zodra de uitslag van onze examens binnen was. Dat liet nog een paar mensen van school over met wie Pip, Jason en ik goed overweg konden. Een groepje jongens en meisjes van toneel met wie we optrokken in de periode dat we voor het jaarlijkse toneelstuk repeteerden. Maar ik wist al dat we allemaal gingen studeren en elkaar dan zouden vergeten.

Pip, Jason en ik zouden elkaar niet vergeten, want wij gingen in oktober alle drie naar Durham University, tenminste als onze cijfers daar goed genoeg voor waren. Dat was niet ons plan geweest – we waren een trio hoog presterende nerds, maar het was Jason niet gelukt om toegelaten te worden op Oxford, Pip niet om toegelaten te worden op King’s College

London, en ik was de enige voor wie Durham daadwerkelijk mijn eerste keuze was.

Ik was het universum er dankbaar voor dat alles zo was gelopen. Ik had Pip en Jason nodig. Zonder hen zou ik mijn hoofd niet boven water kunnen houden.

‘Dat gaat te ver,’ protesteerde Jason onmiddellijk. ‘Kom op. Dat is veel te persoonlijk.’

Er klonk verontwaardigd boegeroep op van onze klasgenoten. Het kon hun geen fuck schelen of het te persoonlijk was.

‘Je moet toch wel iets kunnen bedenken,’ zei Hattie kalm in haar superbekakte accent. ‘Wie heeft er nou ondertussen nog geen verhaal over een walgelijke zoen of zo?’

Ik voelde me er heel ongemakkelijk bij om alle aandacht op mij gericht te hebben, dus leek het me het beste om het gewoon te zeggen en er klaar mee te zijn.

‘Ik heb nog nooit iemand gekust,’ vertelde ik.

Toen ik het zei, dacht ik niet dat ik iets bijzonder raars opbiechtte. Het was niet alsof we in een tienerfilm leefden. In de echte wereld hoefde je je er niet voor te schamen om maagd te zijn. Iedereen wist toch dat je dit soort dingen pas deed als je er klaar voor was?

Maar toen kwamen de reacties.

Ik kon adem horen stokken. Er klonk een meelijdend ‘Ach gossie’. Een paar van de jongens begonnen te lachen, en een van hen kuchte het woord ‘Maagd’.

Hattie sloeg een hand voor haar mond en zei verafschuwde: ‘O mijn god, echt niet?’

Mijn gezicht begon te gloeien. Ik was niet raar. Er waren zo veel achttienjarigen die nog niemand hadden gekust.

Ik wierp een blik in Tommy’s richting, en zelfs hij keek me aan met een medelijdende blik op zijn gezicht, alsof ik een klein kind was – een kind zonder enig besef van de wereld.

‘Zó vreemd is dat niet, hoor,’ zei ik.

Hattie drukte haar hand op haar hart en stak haar onderlip uit. ‘Je bent echt zo puur.’

Een van de jongens leunde naar voren en vroeg: ‘Je bent toch ook gewoon achttien?’

Ik knikte, en hij zei: ‘O mijn god,’ alsof ik walgelijk was of zo.